

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főttér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schwarz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 80 kr. NYILTÉR PETIT SORA 30 KR.</p>
---	--	--

Hol építsük a megyei kórházat?

A „Szentesi Lap“ f. hó 3-iki számának vezércikkében azon kérdéssel foglalkozik, hogy a régi szegvári megyei székház-épületet miként értékesítse a vármegye közönsége. A többek közt fölemlíti, hogy nem régiben Stammer Sándor, vármegyeinkalispánja, a megyegyűlésen azon indítványt terjeszté elő, hogy a régi megyei székház alakításuk át megyei kórházzá, mi azonban pártolásra nem talált. Nem talált pedig azért, mért belátta a vármegye közönsége, hogy Szegvárrott megyei kórházat már csak azért sem lehet állítani, mert hiányoznak benne mind azon tényezők, melyek okvetlenül szükségesek egy kórház létesítéséhez.

Tudjuk azt, hogy a kórháznak első sorban emelkedett és egészséges helyen kell állnia. Már pedig a régi székház-épület a Kurcza partján épült melynek mocsaras kigúzólgése az egészségre fölötte hátrányos.

Szükséges továbbá, hogy egy nagyobb szabású kórház olyan helységben állítsassék fel, hol legalább 3—4 működő orvos és legalább két gyógyszerészár

létezik.

Már pedig Szegvár nem tartozik ezen helységek közé!

De a legnagyobb érv ellene az, hogy Szentese 30.000-en föltüli és Csongrád 20.000-en föltüli lakosságával szembencsak azért állítsassék fel Szegvár községében a kórház, mert ott egy oly épület létezik, melyet értékesíteni nem lehet. Pedig csaknem abszolút lehetlenség az, hogy Szentestről vagy Csongrádról Szegvárra szállítsák a betegeket!

Ezen felül van még egy ok, mely megdönthetlenné teszi azt, hogy a megyei kórházat vagy Csongrádon, vagy Szentesen kell felállítani.

Csongrádnak és Szenteseznek ugyanis vasútja van; mivel pedig gyakorta fordulnak elő esetek, hogy a beteget alaposabb gyógykezelés végett a fővárosba kell szállítani (pl. egy-egy örültet a budapesti tébolydába vinni), Szentestről vagy Csongrádról vasúton minden nehézség nélkül felszállítható; ellenben Szegvárról először szekérre kell tenni és úgy szállítani Szentese, Félégházára vagy Csongrádra.

Ilyen körülmények között mi sem valószínűbb annál, mint hogy Szegvárrott a régi szék épületet kórházként

felhasználni teljes képtelenség, daczára annak, hogy ezt a „Csongrád megyei orvos és gyógyszerész egyesület“ is ajánlotta a vármegye törvényhatóságának.

Ugyancsak a „Szentesi Lap“ f. évi 27 számának vezércikkéből örömmel olvastuk, hogy akadt egy önzetlen, lelkes hon-leány: Kiss Mihályné szül. Frigyes Jozefa asszony, ki tetemes áldozatok árán oly czélből óhajta hasznosítani a régi megyei székházat, hogy ott egy „árvaházat“ létesítsen.

Ha az ige testté lesz, nagyon természetes, hogy a szegvári megyei kórház kérdése önmagától elesik. De magát a vármegyei kórház eszméjét nem szabad és nem lehet elejteni, sőt ellenkezőleg, Csongrád megye törvényhatóságának pártkülömbőség nélkül oda kell hatnia, hogy a kórház már a közeljövőben, haladék nélkül felállítsassék!

De hol? Szentesen-e vagy Csongrádon állítsassék fel a megyei kórház?

Erre a kérdésre határozottan azt feleljük, hogy a kórházat méltányossági szempontból is Csongrádon kell felállítani.

És ezen valóban jogos és méltányos kívánságunkat megdönthetetlen okokkal támogatjuk a következőkben.

A „CSONGRÁDI LAP“ TÁRCZÁJA.

Az első bál.

Irta: Marsófalvy Marsóvszky Mária.

Alig egy éve, hogy a kedves naiv Irén a gouvernant kezei közül kikerült, s a világ fordulót jelentő első hosszú ruhába bujtatták; s még is már bálba készül! Még pedig pedig egy nagyszerű elite bálba.

De ne higgye ám azt senki, hogy ő csupán azért megy el az említett bálba, hogy kíváncsiságát és ifjú vágyait, melyek keblét opesztik, kielégítse Dehogy! nagyon csalódik, a ki azt hiszi. Barátjainak és édes anyjának kívánságára megy el az első bálba, melylyel bizony még várhatott volna; mert hiszen a jó mama azt mondta nem rég is, hogy még legalább egygyel kell szaporodnia éveinek számának, s csak akkor mehet bálba. De a mama szándéka ez uttal nem valósulhatott meg, mert az ismerősök nem hagytak békét a jó mamának és a szőke Irénnek, úgy anyyira, hogy végre is meg kellett ígérni, hogy elviszi leányát a budapesti jurista-bálba.

Irén végtelenül örült, hogy megláthatja a Vigadó fényes termeit, a kedves barátókat kik már előre értesítették a váratlan eset-

ről, meg a sok jó barát... igen, mind ott lesznek! — gondolá Irén, s e gondolatra több bátorságot érzett magában.

Nagyon örült, de az öröm érzetében félem és aggodás is vegyült.

Még is, hogy fogok én mulatni? gondola. — Talán nem is sikerül az első bál? Én bizonyára nagyon ügyetlen leszek, már érzem előre is! úgy-e, ő is ott lesz? és és — de e gondolatra keble haváig elpirult — Oh istenem, mily borzasztó lesz szinte látom, amint a gyönyörű leányok közt ügyetlenül tánczolólok. Hogy kell majd látnom Ellának gyönyörű de gonosz mosolyú arcát; hát még az anyja, kinek minden szavában kegyetlen ironia rejlik! Ez elviselhetetlen kudarc lesz, ennek nem szabad megtörténni!

Oh én mindig is oly ügyetlen vagyok, talán még el is... De nem, nem! hisz ez lehetetlen! El a borzasztó, kínzó gondolatokkal! Ki kell valamit gondolnom. Igen igen! ennek nem szabad megtörténni, ezt nem tudnám elviselni! . . .

Oly szép, oly bájos volt úde természetességével, oly elragadó volt a mint kipirult arczzal izgatottan járt fel és alá kedves berendezésű szobájában, mely valóban méltó kerete volt néki.

Kimondhatatlan nagy volt izgatottsága. Leült egy ablak mélyedésébe, s merengve

nézett a távolba. Minden gondolata az volt: miképpen lehetne a bárról elmaradnia? Sokáig tépelődött ilyen formán: Csak egy 24 óra választ el a végzetes estétől, mely rám kétségkívül nagyon kritikussá válik! De ez nem fog megtörténni; nem! Történjek bármi inkább, mint sem e szégyent kiálljam! . . . és aztán ismét csak arra gondolt önkénytelenül, mit is fog majd ő csinálni a bálban. Mit is mondok majd mikor ő felkér, hogy tánczoljak vele? Oh, mindenesetre „igent“. Képzelem mily ügyetlenül fogom ezt mondani! Bizonyára nagyon halkán, érthetetlenül. — Ó karját nyújtja, de csak hamar észre fogja venni ügyetlenségemet és... és igen vissza vezet helyemre . . .

Csak Ellának gúnyos arcza ne állna szüntelen előttem, több bátorságom lenne! gondola.

S balke szemei előtt ott imbolygott a fényes bálterem, a ragyogó arczu leányok; közöttük az impozáns külsejű Ella, ki szánakozó pillantásokat vet — elvértve — reá, amint a bálterem egyik félre eső helyén, senkitől észre nem véve ül lázasan égő arczzal és szemekkel; látta a deli termetű ifjakat, amint bájos mosolyú boldog leánykakkal lejtik a cotilont; s a nagy tükröket, melyek a kedves arcokat visszatükrözik. De a büszke Ella mindegyiket felülmúlja szépségeivel

Csongrád megye területén Szentes után nagyságra és népességre nézve Csongrád következik. Ennek dacára azonban Csongrádért a vármegye törvényhatósága eddigelé mit sem tett; mert hiszen vasútunk építéséhez is csupán 30.000 frttal járult hozzá, a mely összeg bizony csak egy parányát fedezte azon kiadásnak, melyet városunk lakossága a „szabadalmazott osztr.-magyar államvasúttársaság“-nak fizetett és fizet még ma is. Es ettől eltekintve, Csongrád megye törvényhatósága még csak azt sem tette és teszi meg, hogy útainkat jó karban tartaná; mert mi közben Szentesnek „Kongó-utat“ csináltat, melyen a fölkarolt szomszédok kényelmesen juthatnak a Tiszáig, mi, — ha esetleg esős időjárásunk van, még a megyei közgyűlésre se juthatunk el, és ha esetleg el is jutunk a Tiszáig, ott áll előttünk a Krisztus-előtti időkre emlékeztető vizi-jármű — a „komp“; már pedig annyit elvárhatunk Szentes városától, mint regále tulajdonostól, hogy ha egyszer vámot vesz tőlünk, akkor gondoskodják alkalmas és a kor igényeinek megfelelő hidról, mert a mai világban már csak a Felső-Nilus vidékén applikálható a nyomorúságos komp közlekedés.

De mindezeknél nyomatékosabb azon körülmény, hogy városunk körülbelül 45.000 frtnyi készpénz kórházi alappal és egy oly épülettel rendelkezik, mely épület úgy egészségügyi, mint víz- és tűz-biztonsági szempontból is, csekély átalakítással, teljesen megfelel egy modern kórházi épület feltételeinek.

Mind ezeknél fogva bizalommal fordulunk Csongrád megye törvényha-

tósági bizottságához, különösen pedig Szentes város azon tisztelt polgáraihoz, kik Csongrád megye köz-törvényhatósági bizottságának tagjai, hogy vegyék figyelembe azon körülményt is, miszerint városunk, mely 20.800 lelket számlál, évről-évre a fenyegető árvíz veszélyeinek kitéve, vagyonilag előre menni és haladni csak is úgy lesz képes, ha kulturális törekvéseinket a vármegye közönsége jövőben teljes erejével támogatni fogja.

Ha felsorolt indokainkat Csongrád vármegye közönsége kellőleg méltányolja, semmi kétséget nem szenved, hogy a vármegyei kórházat Csongrád városában fogjuk fölépíteni!

Csongrád, 1891. márczius 7

(S.) A „Csongrádi Lap“ legutóbbi számának első cikkelye az öröm és szomorúság kettős érzelmét költé föl bennem. Igazi öröm foglalta el keblemet a népszámlálás kedvező eredménye fölött, s különösen jól esett olvasnom megyénk magyarságának figyelemreméltó szaporodását. Másrészt a hiányok és bajok, melyekre az említett cikkely rámutatott — és mely bajok úgy az egész vármegyének, mint az egyes községeknek többé-kevésbé bajjai — elsomorítottak. Tény az, hogy sokban hátra vagyunk és magunkra vagyunk hagyatva. Tény az, hogy a magyar kormány az idegen ajkú vármegyékért sokat tesz, sokkal többet, mint érdemel egyik-másik vármegye idegen ajkú lakossága; de másrészt belátjuk, hogy a magyarosodásnak, a magyar nyelv és ezzel együtt a magyar nemzeti eszlelem terjesztésének csak ez a biztos módja, eszköze. Es hogy a magyar nagy alföld vármegyéi közül Csongrád vármegye egyik mostoha gyermeke a kormánynak, bizonyítani felelesleges.

Ámde, ha nem tévesztjük szem elől ezen igaz mondást: „Segíts magadon, az Isten is megsegít“, akkor hamarosan tisztában leszünk azzal, — hogy mert a magyar haza szívében, a nemzet ez ősi felekében annyira el vagyunk

maradva, miszerint megyénk még számos oly kulturális intézménnyel nem bír, minővel más vármegyék évek óta dicsekedhetnek; hogy megyénk területén különösen városunk 20.800 főnyi lakosságával sem képes felmutatni az általános művelődést célzó intézményeket — hogy e bajoknak jó részben magunk vagyunk okai!

Arról, hogy nagyközségünkben összetartás nincs, már nem érdemes szólni. Az összetartás helyreállítására a jobb törekvésének hajótörését több alkalommal kellett szomorúan tapasztalnom, s különösen mióta helybeli ügyeinkbe még azok is beleavatkoznak, kik a község kötelékébe nem tartoznak — tehát ide csak saját érdekek alattomos úton való elérése vezérelte őket — s csak a bonyadalnak fejlesztésére és az ellentétes helyzet kiszélesítésére van irányítva több helybeli velők tartó egyénével együtt jobb ügyre érdemes tehetségök, azóta a válaszfal mely a község elemeit ennyire szétválasztá, még nagyobb, még erősebb!

De hát Jeremiás - siralmaival a bajokon segíteni nem lehet! Eppen fentebb említém, hogy az ok részben magunkban rejlik. Hiszen községünk haladását célzó hány életrevaló eszme volt már e lapok — s ezelőtt a „Tiszavidék“ — hasábjain megpendítve! A lelkesedés igaz melegével fogadtuk azokat, de hiába, hirtelen láng volt az, s a „szalma-tűz“ kialudt, az eszmék pihennek szép csendesen.

Mi történt az ártézi kuttal? Tudomás szerint semmi! Annyi bizonyos, hogy községünk haladásáért buzgóan lelkesülő bíránk id. Pirocska István egy ideig az ártézi kút ügyének élén állott, de most kinek kezében van a jobb sorsra érdemes ügy letéve, nem tudom. Hanem az tagadhatatlan, hogy az ártézi kút még most is mélyen alszik a föld bensejében, s hogy vízből mikor iszunk, azt megmondani még nagyon okos emberek sem tudnák.

Még akkor a mostani „Csongrádi Lap“ szerkesztői voltak a „Tiszavidék“ oszlopai, midőn ez utóbbi lap hasábjain örömmel olvastam néhány polgártársam előtt a községünk utcáinak rendezéséről s elnevezéséről írott cikket. Hát bizon a mult esztendő vége felé

(Pedig ő ennél is bájosabb volt most, szende természetes gyermekes arcával, mikor az ablaknál állva ábrándozott.)

Egyszerre csak megszólal kedves kis madára, felébresztve őt álmódosításából. Örömmel sietett hozzá, s ő is elkezdett énekelni ezüst csengésű hangján, mely a madárával összecsengett.

Nem, nem megyek el a bálba, semmi esetre sem! Itthon maradok tevéled édesem, s mi még jobban mulatunk, mint a bálázók! — De mit fogok mondani anyámnak? — gondolá. És egy kis időmulva: Megvan! — kiáltá örömtől sugárzó arczeal. Betegnek teszem magamat s akkor nem kell elmennem a bálba! De titkon, — mivel nem volt nagy egóista — bántotta az, hogy akkor édes anyja, ki pedig elég fiatal még arra, hogy örömet lelje a bálzásban, szintén nem mehet el, tehát meg lesz fosztva a bál örömeitől, s homlokára az ő állapota feletti aggodás redőket fog vonni.

— Ez borzasztó kínos helyzet! — gondolá felsóhajtva, — de édes istenem, mit tegyek?

Ismét fel s alá járt szobájában, melynek ablakain bevetődtek a lemenő napnak arany sugarai. Irén gondolkozva állt meg, s tekintete művészi izléssel össze állított bál ruháján akadt meg.

— Valóban remek! — mondá elégtül mosolylyal, s elfeledve előbbi erős elhatározását, gondolta magában: Mégis csak elmegyek, igen, mindenesetre ott kell lennem, már csak azért is, mert bál ruhám nagyszerűen sike-

rült! — s azzal tükör elé lépve, végig nézte magát s megsimogatta szőke fürteit. — Még is csak jónak látom, hogy elmenjek. Ugy is lesz, elmegyek! — mondá épp oly határozottan, mint előbb pár percczel fogadta az ellenkezőt. Mily lassan mulik az idő! mondá türelmetlenül.

Végre elérkezett a várva-várt nap, melyen a bálba kellett menni.

Irén egész lázban volt. Az ebédnél mindenki az ő izgatottságán mosolygott, de ő ezt észre sem vette, annyira el volt foglalva gondolataival. A nap aggodás és tünődés közt telt el. Irén folyton azon tünődött: Elmenjek? ne menjek? S mert az előbbi sehogyszem tetszett neki, hát az utóbbit választotta.

Estefelé nagy sürgés forgás volt a háznál: a kisasszonyt és az urnót öltöztették.

Irén félig eszméletlen állapotban ült a nagy tükör előtt; mindent hagyott magával csinálni; ezer féle gondolat villant át lázas agyán.

Ruhája valóban gyönyörű volt s nem is csoda, hogy Éva anyánk fiatal, bájos leányát meggingatta erős elhatározásában, mert hiszen ő is nő! még pedig fiatal gyermekes ésszel, és azok közé tartozik, kiknek elhatározása igen nagyon ingatag, s tudja isten mit fel nem áldoznának egy bál éj vagy ehhez hasonló valaminek örömeért.

Mikor Irén teljes diszben megállt anyja

előtt, az körül nézte, s a gondos anyai kezek még találtak rajta valami igazítani valót.

A ruha halvány lilaszínű volt, könnyű fehér csipkével bevonva és szebbnél-szebb virágokkal ékesítve.

Az anya és leánya teljes diszben voltak és a boldog családfővel együtt lementek a lépcsőkön, hol a rájuk várakozó kocsiba ültek, mely tovarobogott velük.

A szülők egész úton leányuk különös állapotán mosolygottak, de csak titkon, nehogy észre vegye.

A fogat csakhamar a Vigadó hatalmas épülete előtt állt meg; mindnyájan kiszálltak, s készültek a bálterembe.

Irénnek nagy erő feszítésébe került a felmenetel. Arca lázasan égett és szíve, — melyben a legellentétebb érzelmek küzdöttek egymással, még hevesebben kezdett dobogni, amint a vakító fényvel világított terembe lépett, s meglátta a szép Ella irigyelt alakját. Hát még mikor a felvillanyozó zene bódító akkordjai felhangzottak, mily különös, eddig ismeretlen érzés járta át egész valóját! Különös szédülést érzett, s inogni képzelte maga alatt a talajt; szórakozottan babrált diszes tánczrendjével, míg végre megszólalt a tánczra hívó zene, s ő azt vette észre, hogy az ismerősök csoportja rajongja körül. Jött

volt az — azt hiszem október havában — de azért ma is minden utcánah a régi többnek igen diszes hangzásu — neve van még most is. Történt-e tárgyban valami, vagy ez is a csöndes feledés örök fátyola alá van burholva, én nem tudom? De a krónika erről is halgat, hát fűjjük a parazsat: lángra lobban-e?

Hát a tüztöltő egyesület ügye miben áll? Hogy az egyesület pénztára javára bálát is rendeztek annyit tudok, de az alakulás további stádiumának miben állásáról nincs semmi nesz, nincs semmi zaj!

Egyelőre ezek volnának azon ügyek, melyek fölevenítése által azt hiszem rosszat nem tesznek, de talán a jóakarató felszólalás által — ajánva ezt azok figyelmébe, kik a község és lakosság haladásának sokak által tisztelt zárlóvivői és buzgó apostalai — csekélységén is közreműködik egy porszemnyivel amaz alkotásokhoz, melyek egy szerényebb körben mozgó község művelődését és haladását előmozdítják!

Ujdonságok.

— márcz. 8.

— Csemegi Ignác nyug. m. kir. honvéd-örnagy temetése f. hó 2-án délután történt városunk összes polgárságának élénk részvétele mellett. A gyász-szertartást Hegyi Antal plébános végezte segédlettel. Bajcsy Gábor káplán pedig gyászbeszédet tartott. A koporsót, mely az elhunyt katonai rangjának jelvényeivel volt díszítve, a díszegyenruhába öltözött csendőrök állták körül. A sírnál Blázsik Márton szolgabíró mondott megható búcsúbeszédet a 48-as honvéd társak nevében.

— Márczius 15-ét, mint rendesen, ez évben is megünnepeli városunk közönsége. Úgy a kaszinó, mint a községi-párt, valamint a polgári és 48-as kör saját helyiségekben társas vacsorát fognak rendezni.

— Meghívó. A községi-párt helyiségében ma d. u. 3 órakor értekezlet tartatik, melyre a párttagok ez úton is meghívhatnak.

— Tekulics Sándor járási irnok, a f. hó 2-án tartott választás alkalmával egyhangulag Kistelek község elsőjegyzőjévé választatott.

Ő is, ki édeskés kérő hangon intézett hozzá pár szót, azt a pár szót, melyet mindenki szokott leendő tánczosnőjéhez intézni, s mely már annyira forgalomba jött, hogy szinte közönségessé vált, de néha még is ujnak tűnik fel előttünk, különösen, ha valamely kedves, bizalmas hangon van mondva.

Irére is ezt a hatást tette most az a néhány szó, mert ő néki az ajkáról hangzott el, s ő meg persze egész megfélekedve arról, a mit odahaza annyiszor ismételt magába: hogy miképpen felel majd néki, ha tánczra kéri fel, szó nélkül fűzte karjait karjába, s a többiek közé vegyülve ők is roppták-rakták a tánczot.

Iré, amint tükörbe tekintett, egész meg volt ijedve önmagától; látta, hogy arca mint ég, s csak úgy öntudatlanul lejtett tova tánczosra karjain.

Ugy jártak a tánczot, mint ha ki akartak volna tánczolni ebből a balga világból, egyenesen a másvilágba.

Iré a szó teljes értelmében „lámpa lázt” kapott, s csak akkor ébredt — mint egy öntudatra, mikor Ellával, avval a rettegett mosolyú Ellával találkozott. A látszólagos barátnők egy-egy meleg fejbőlintással köszöntötték egymást, mert hát a bálban így kell, ha akarják, ha nem, mert különben az

— Csongrádi vállalkozók. A 18 számú körösi átmetszésen létesítendő komp felállításánál előforduló és összesen 2374 frt 16 krral előirányzott munkálatokra az alispáni hivatalnál Szolnokon megtartott árlejtésen városunkból is két hajóépítő ajánkozott, és pedig Deák István 22% és Mészáros Gáspár 9% árengedéssel. Deák István ajánlata elhatározás végett a megyei köz. bizottsághoz terjesztetett föl.

— Jegyző választás. A vármegyei közigazgatási bizottság mult évi november hó 19-én 5 sz. a. hozott másodfokú jogerős határozata értelmében Csongrád nagy község előljárósága kebelében megüresedett első jegyzői állás betöltése czéljából, az 1886 évi XXII. t. cz. 68. §-ában meghatározott választási eljárást a csongrádi járás főszolgabírója f. évi márczius hó 10-én d. e. 10 órakor tartandó rendkívüli közgyűlésre tűzte ki. A községi jegyzői állások nagy fontossága felől több ízben volt már alkalmunk véleményünket nyilvánítani. Ismétlésekbe bocsátkozni ez úttal nem akarunk; felhívjuk azonban a képviselő testület tagjait, hogy a választási aktusnál lehetőleg teljes számban megjelenni sziveskedjenek.

— Eljegyzés. Ifj. Eszes Mátvás úr, előnyösen ismert helybeli fiatal gazdálkodó, a napokban tartotta eljegyzési ünnepélyét Friedermban Ilonka kisasszonnyal Mezőtúron.

— Az ipartestületből. A csongrádi ipartestület e hó 3-án tartott előljárósági ülésén érdekes megbeszélés tárgyát képezte több helybeli bőriparosnak panaszos följelentése Dudás Ferencz csizmadia iparos ellen, ki mint a csongrádi volt csizmadia ipartársulat elnöke, a társulat vagyonával sem a társulati tagoknak, sem az ipartestületnek élszámolni nem hajlandó. Az ipartársulatok vagyona tudvalevőleg az ipartestületet illeti meg. Dudás Ferencz azonban néhányad magával azt az eredeti tervet fundálta ki, hogy a társulat vagyonának egy részét felosztják maguk között, a maradékon pedig egy búcsúlakomát fognak rendezni. Miután Dudás Ferencz az ipartestület előljárósága által hivatalos úton hozzá küldött felhívásnak átvételét is megtagadta, az előljáróság Réti Ferencz ügyvédet, mint ipartestületi ügyészt kérte föl, hogy a vona-

ismerősök irigységre magyaráznák.

Lassan, lassan a lámpa láz is csillapultni kezdett és Irén, ki rendkívül sokat tánczolt, fesztelenebbül érezte magát, s bármennyire kereste a gúnyos és szánakozó arcú Ellát, nem tudta megtalálni; de azt az Ellát hamar megtalálta, kinek kedves, bájos, jóságos és barátságos mosolya alatt kimondhatatlan irigység rejtőzött.

Iré nagyon örült, hogy a másikat nem találja,

A bálteremben vidám kedv uralkodott mindvégig és mondhatni, nagyon sokáig maradt együtt a bálozó fiatalság, s az is tény, hogy Irén, ki a legroszabbra volt elkészülve, volt a legünnepeltebb a leányok közt, míg a büszke Ella jelentékeny háttérbe szorult mellette, a minek ő Éva természeténél fogva végtelen örült, elannyira, hogy egész úton haza felé s még napokig ezzel untatta anyját.

Igy folyt le az én bohó Irénem első bálja, ez a kinos réme annyi forrón-édesen epedő gyerek-lányka szívnek.

— Kereseti adó. Csongrád városát érdeklő 1891 évi első és másod osztályú kereseti adó, a pénzügyigazgatóság által jóváhagyván, holnaptól kezdendőleg 8 napi közszemlére lesz ifj. Piroksa István s. jegyző hivatalos helyiségében kitéve. Felhívjuk iparosainkat, s a föld és háztulajdonosokat, hogy a jelzett határidőn belül kereseti adójukat betérjeszteni saját érdekükből el ne mulaszták.

— Adóügy. A községi előljáróság felhívja mindazokat, kik a mult évről még adóhátralékban vannak, illetve a február 16-án esedékessé vált ártéri és községi adó első évnegyedi részletét nem törlesztették, hogy fizetési kötelezettségeiknek 8 napon belül annyival inkább eleget tegyenek, mert ellenesetben a legszigorúbb végrehajtás fog ellenük folyamatba tetetni.

— Érdekes alakja halt el Csongrád városának a f. hó 2-án. Ki ne ősmerte volna az öreg Polyák Gergelyt, ki kopott ruhában, megörnyedve ugyan, de elég ruganyos lépésekkel mérte végig a nagy utcát, be-betérve a kávéházakba, hogy hiedtől elgémberedett tagjait felmelegítse, vagy esetleg a város által kegydíjkepp fizetett néhány fillérjét a mako-blatton elveszítse? Hej, pedig az öreg ur valamikor jobb idöket élt! A szabadságharc leveretése után megfogadta, hogy röt szakálát mindaddig nem érinti olló, míg Kossuthot újra nem láthatja. Azonban hiába várta, Kossuth nem jött! Meg is unta várni. Letette a szabótűt és a rendezett tanács felállításakor hivatalt vállalt: tanácsnok lett. Sok pénz keresett, de ha még annyit keresett volna is, mind kevés lett volna a kártyára. Mert az öreg szenvedélyesen kártyázott és hozzá — soha sem nyert. Végre egészen koldusbotra jutott; azonban a jó emberek gondoskodtak róla, hajlékot adtak neki a kórházban és azon felül havonként pár forintot élelem fejében. Ha csak szerét tehetne, még az élelmezési költségét is elkártyázta. Ha nem volt ennivalója, ellátogatott régi ösmerőseikhez, kik aztán rendesen megszánták és jöltartották. Sok hányódása, vetődése közben röt szakála egészen megfehéredett, söt néhány év óta valósággal megrozsdásodott, mint valami ócska vas. Végre az öreg ur megunta az életet és elemelte a halállal: dupla vagy semmi! De nem jól tettetett. Háromra bevágott és hetest vett: — bebakalázott Elhagyatva gyermekeitől, rokonaitól és barátaitól, ott fektült halva a kórház fűskamrájában egy szalma zsúpon. Fáradt testének oly jól esik majd megpihenni — a sirban!

— Öngyilkosság. Kallai Rókus, 45 éves, jómódú csongrádi földműves, e hó 2-án d. e. 10 óra körül lakásán, hová az éjjeli mulatásból kevéssel előbb tért meg, ittas fővel, az istállóban a gerendára akasztotta magát, s ámbár a tett elkövetése után csakhamar észrevették és levágták, többé nem volt megmenthető. Öngyilkosságának okául általában családi viszályt emlegetnek. Orvosi vélemény szerint a szerencsétlen ember tettét beszámíthatlan állapotban követte el. Ennek daczára azonban a plébános úr nemcsak az egyházi szertartásszerű végső tisztességet tagadta meg a halottól, de a köztanítóba helyezését sem engedélyezte, s csak rendőri beavatkozás mellett juthatott a szerencsétlen a város közös tulajdonát tevő temetkezőhelyre.

— A helybeli kir. járásbíróság fogházában az 1891 évi február hóban letartóztatottak száma 21. Ezek közül 20férfi és 1

nő. Jogérvényesen elíteltetett közülök 18 férfi
1 nő, vizsgálati fogságban volt 2 férfi.

— Nyilvános köszönet. Mindazon jó barátaink és ismerőseink, a kik bold. Csemegi Ignác m. kir. honvéd őrnagy úr végtisztességben való megjelenésükkel gyászunkban részt venni és így bánatunkat enyhíteni szivesek voltak: fogadják szívből jövő köszönetünket. — *Az elhunyt gyermekei édes anyja és rokonai.*

— Innen-onnan. Az országgyűlés felosztásáról keringő hírek újabban alaptalannak bizonyultak. — Lukácsy Sándor, a Vereshajú szerzője, múlt hó 28-án ünnepelte a népszínházban színészi és írói működésének 40-ik évfordulóját, — Antidifteritikon a neve dr. Bors Lajos fővárosi orvos gyógyszerének, mely a járványos torokpenészeknél litólag biztos ellenszere — Nyáry Adolf bárót, József főherczeg főudvarmesterét, febr. 28-án temették el nagy pompával Pilsen. Utóda, hir szerint, Fáy Ákos kamarás, honvéd al ezredes lesz. — Bodok nyitramegyei községben a nagy inség következtében éhínség ütött ki, melybe már több ember bele halt. — Bankohamisító svábokra talált Szivácson a szegedi csendőrség. A tettesek a megtalált bankópréssal együtt letartoztattak. — Vácson egy pékmester fogadást tett arra, hogy a Duna jege február végéig eltakarodik. A jég csak e hó 3-án indult meg, a fogadás tehát elveszett. Ezért a vesztes fél köteles volt a nagy sörház összes vendégeit múlt hétfőn délelőtt ingyen lánossal traktálni meg. — A szegedi érsekségre jelöltül dr. Ivánkovits János szegedi orsz. képviselőt emlegetik. — Dr. Virter Lajos váci nagyprepost a napokban tartja aranymiséjét Vácson. — Az országgyűlés a husvétii szünet után tárgyalás alá veszi a közigazgatási reformra vonatkozó törvényjavaslatot. — Jendrásik Jenő, a budapesti egyetem egyik leg tudósabb tanára, az élettan professzora, márcz. 2-án meghalt.

Felelős szerkesztő: Éder János.
Társ-szerkesztő: Tary István.
Kiadótulajdonos: Schwarcz Sándor.

VASUTI MENETREND.

Csongrádról indul — d. e. — —	9.—
K.-Kis-Szállásra érkezik. — — —	9.52
Félegyházára — — — — —	10.29
Szegedre ind. (sz. v.) — — — —	11.27
Szegedre érkezik. — — — — —	12.57
Budapestre ind. (gy. v.) — — — —	12.07
Budapestre érkezik. — — — — —	2.19
Csongrádról ind. — d. u. — — —	2.15
K.-Kis-Szállásra érkezik. — — — —	3.01
Félegyházára — — — — —	3.36
Szegedre ind. (gy. v.) — — — — —	4.01
Szegedre érkezik. — — — — —	4.59
Szegedre ind. (sz. v.) — — — — —	4.47
Szegedre érkezik. — — — — —	6.37
Budapestre ind. (sz. v.) — — — —	4.43
Budapestre érkezik. — — — — —	8.30
Budapestről ind. (sz. v.) d. e. — —	7.45
Félegyházára érkezik. — — — — —	11.22
Csongrádra ind. — — — — —	12.15
K.-Kis-Szállásra érkezik. — — — —	12.48
Csongrádra — — — — —	1.31
Szegedről ind. (sz. v.) — — — — —	11.01
Félegyházára érkezik. — — — — —	2.01
Csongrádra ind. — — — — —	12.15
Csongrádra érkezik. — — — — —	1.31
Budapestről ind. (sz. v.) d. u. — —	12.10
Félegyházára érkezik. — — — — —	4.42
Budapestről ind. (gy. v.) — — — —	1.40
Félegyházára érkezik. — — — — —	4.—
Csongrádra ind. — — — — —	4.55
K.-Kis-Szállásra érkezik. — — — —	5.53
Csongrádra — — — — —	6.18
Szegedről ind. — — — — —	3.—
Félegyházára érkezik. — — — — —	4.33
Csongrádra ind. — — — — —	4.55
K.-Kis-Szállásra érkezik. — — — —	5.53
Csongrádra érkezik. — — — — —	6.18

HIRDETÉSEK.

Tisza-rész és halászlé jog eladás.

A néhai Nagy A. János hmvásárhelyi volt lakos hagyatékába tartozó, s a mindszei határtól — Hmvásárhely város tulajdonát képező körtvélyesi részig, — majd ennek végeztével egész az Atka sziget irányáig, illetve az ugynevezett méz sártáig terjedő Tisza részeken, — nemkülönben a Weisz Lőrincz tulajdonát képező kartányi lapon, — a néhai gróf Károlyi György örökösei tulajdonát képező mártélyi lapon; körtvélyesi és barcsi rét elnevezési ártéri földeken, — végre a Körös-Tisza-Marosi árm. és belviz levezető társulatnak a fentebbi Tisza részek védtöltésén belül eső kubik gödörökben korlátlanul gyakorolható halászlé jog, — a gróf Károlyi családdal kötött örök adásvételi szerződések szerint örökhagyótól Tisza-részekkel és más kir. kisebb haszonvételi jogokkal együtt, — a végrendelet értelmében — szabadkézből eladó.

Venni szándékozik a feltételeket megtudhatják Szabó Mihály ügyvéd, végrendeleti végrehajtótól Hmvásárhelyen, a kivel az adás-vétel is megkötethető.

PRÓBA-MELLSZOBROK

nélkülözhetlen minden szabászathoz és nagyon czélszerű minden családnak, valamint kirakatok díszítésére női-, úri-és gyermek szabók, valamint fehér-, szövött- és divatru izleteknek stb. Bedronek J.-féle cs. és kir. kiz. szab. próba-mellszobor gyárából elismert kitérő kivételben, legolcsóbb gyári árakon, ajánlja

WALD MIHÁLY egyedüli főraktára
Budapest, VII. király-utca 21.

Kézimunka gyár.
Kézimunkakellékek.

Legnagyobb
hímzőminta előnyomda.

és rajzműterem.

Képes ajándékok kívánatra ingyen.

Vidéki megrendeléseknél külsőpostaköltséggel.

SCHWARCZ SÁNDOR

könyv-, papír-, író- és rajzszer-kereskedése, előhímezési-nyomda és könyvnyomdájája

CSONGRÁDON.

Ajánlja ÜZLETIKÖNYVEK, REGÉNYEK, IMAKÖNYVEK, DISZMŰVEK, FOLYÓIRATOK és KÉSZ NYOMTATVÁNYOK nagy raktárát.

Ugyanitt a KÖNYVNYOMDÁSZATBA vágó munkák IZLÉSESEN, GYORSAN és a LEGJUTÁNYOSABB ÁRAK mellett készíttetnek el,

Ugyanitt legújabb ELŐHIMZÉSI MINTÁK, CHABLONOK a legnagyobb ASZTALFUTOKRA vagy TÁLCZA-KENDŐKRE jutányos áron előnyomatnak.

Továbbá FÉNYKÉPÉSZETI MUNKÁKRA a LEGFINOMABBAN RETOUCHIROZVA vállalkozom.

A n. é. közönség támogatását kérve maradtam kiváló tisztelettel,

Schwarcz Sándor.

Csongrád, 1891. Nyom. Schwarcz Sándor könyvnyomdájában.